

نقش برآب

یکی دیگر از رؤسای فدراسیون‌هایی که در این سال با مشکلات فراوانی مواجه شد، علی دادگر است. رئیس فدراسیون تیراندازی که او هم برای حضور در مجمع انتخاباتی این رشته تأیید صلاحیت نشد و برنامه‌اش برای انتخاب فردی نزدیک به خودش هم به در بسته خورد. دو سه باری مجمع تیراندازی عقب افتاد اما باز هم نامه تأیید صلاحیت او نرسید و همین باعث شد تا فردی که به نظر می‌رسید پیشینه محکم و حامیان قدرتمندی داشته باشد، اجازه حضور در انتخابات تیراندازی را پیدا نکند. خارج شدن فشنگ از اردوی تیم ملی، یکی از مواردی است که گفته می‌شود دلیل این تصمیم بوده است. البته دادگر این را قبول ندارد و می‌گوید او قبلاً به حراست وزارت ورزش مواردی را اعلام کرده است. به هر حال هر چیزی که در پشت پرده این موضوع بود اما باعث شد رئیس فدراسیونی که رشته‌اش در المپیک به مدال طلا رسیده بود، نتواند در انتخابات شرکت کند. خودش در یک جمع دوستانه گفته بود: «این است پاداش طلای المپیک.»

مدال تاریخ‌ساز

اگر قرار به انتخاب یکی از چهره‌های برتر ورزش ایران در سال ۱۴۰۰ باشد؛ نمی‌توان راحت از نام دانیال شه‌بخش گذشت. تاریخ‌ساز، صفتی است که با کسب مدال برنز رقابت‌های جهانی کنار نام این بوکسور زاهدانی ماند. آبان ماه بود که او همراه سایر ملی‌پوشان ایران در مسابقات صربستان شرکت کرد و تنها او بود که توانست برای اولین بار در تاریخ بوکس ایران روی سکو بایستد. دانیال در جمع هشت نفر با ادگاراس اسکوردیلیس از لیتوانی مبارزه کرد و سزاوارانه در هر سه راند به پیروزی رسید و مدال برنزش را قطعی کرد و به خاطر آسیب‌دیدگی نتوانست مسابقات را ادامه دهد. اما تا همین جا هم او غیرممکنی را ممکن کرده بود. بوکسور ۶۰ کیلوگرم ایران از دل محدودیت و محرومیت بیرون آمد و با مدالی که گرفت، این امید را به وجود آورد که در این رشته هم می‌توان آرزوهای بزرگ داشت؛ همان‌طور که خودش دارد و حالا به المپیک پاریس فکر می‌کند. هر چقدر درباره ارزش مدال دانیال شه‌بخش نوشته شود، کم است اما انگار این ارزش را حتی مسئولان هم نمی‌دانند که اگر می‌دانستند مراسم استقبال او در حد و اندازه‌های این مدال برگزار می‌شد و بعد از برگشت هم حداقل مراسمی در شأن او و مدالش گرفته می‌شد و او مورد تقدیر قرار می‌گرفت.

بهترین ایران

تاریخ ورزش را ورق بزنیم، جز یک نفر ورزشکار دیگری را پیدا نمی‌کنیم که در کمتر از سه ماه هم طلای المپیک را گرفته باشد. هم طلای رقابت‌های جهانی را. محمدرضا گرابی تنها ورزشکاری است که توانسته با دو مدالی که در کشتی فرنگی گرفته، خودش را ماندگار کند. ورزشکاری که تقریباً همه اهالی کشتی، پیش از المپیک نمی‌توانستند خیلی مطمئن درباره او و مدالی که می‌گیرد، صحبت کنند اما همه چیز در روز ۱۳ مرداد تغییر کرد. اگر چه خودش بعد از مسابقه و در جمع خبرنگاران حرف دیگری زد و می‌گفت که مطمئن بوده این مدال را می‌گیرد. در میان کاروان پر اسم و رسم دار کشتی، ملی‌پوش وزن ۶۷ کیلوگرم ایران بود که توانست روی سکوی نخست المپیک بایستد و ناجی کاروان کشتی باشد. در شرایطی که حسن یزدانی در کشتی آزاد و محمدعلی گرابی در فرنگی، یکی طلا و دیگری مدال را از دست داده بودند، محمدرضا توانست با نمایش فوق‌العاده، حال کاروان ایران در توکیو را عوض کند و حدود دو ماه بعد در رقابت‌های جهانی نروژ ثابت کرد که حالا حالاها او در جمع بهترین‌های کشتی دنیا است.

کنجی‌نهاد

میزبانی ژاپن بهانه‌ای شد برای قرار گرفتن کاراته در جمع بازی‌های المپیک توکیو و چه فرصتی بهتر از این برای ورزشکاران این رشته که ماندگار شوند. البته در بین همه آنهایی که شانس حضور در المپیک را داشتند، فقط سجاد گنج‌زاده فرصت طلب بود و توانست اولین و احتمالاً آخرین کاراته‌کایی باشد که مدال المپیک را به گردن انداخته است. سجاد که برای رسیدن به المپیک، ذبیح‌الله پورشیب، هم‌تیمی خودش را در پیش داشت، امتیازهای بیشتری گرفت و روانه المپیک شد. کاروان ایران همه داشته‌هایش را رو کرده بود و او آخرین نفری بود که می‌توانست عملکرد کاروان ایران را در نتیجه‌ای متوسط به نتیجه‌ای قابل دفاع تبدیل کند. کسانی که در ورزشگاه... بودند، یادشان هست که چه روز استثنایی بود و فاصله‌ای که نفس‌ها در سینه حبس شد تا زمانی که داور مسابقه کاراته‌کای عربستانی را بازنده اعلام کرد، چطور گذشت. سجاد اگرچه چند دقیقه سخت را پشت سر گذاشت اما طلای المپیک را به گردن انداخت. همین مدال کافی است تا با وجود همه تلخی‌هایی که این روزها درگیرش است، اما یکی از موفق‌ترین چهره‌های ورزش ایران باشد.

یک اشتباه، پایان آرزوها

زودتر از بقیه کاراته‌ها سهمیه حضورش در المپیک را قطعی کرد و فرصت کافی داشت تا همه تمرکزش را روی حضور در المپیک بگذارد. چهار مدال طلا، یک نقره و یک برنز رقابت‌های قهرمانی آسیا، یک طلای بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ و چهار طلای رقابت‌های جهانی، بهمن عسگری را به یکی از مطمئن‌ترین ورزشکاران ایران برای حضور در توکیو تبدیل کرده بود و تمام پیش‌بینی‌ها حکایت از این داشت که اگر مصدومیتی پیش نیاید، طلای بهمن عسگری در المپیک ۲۰۲۱ (۲۰۲۰) قطعی است اما همه اینها تا یک ماه پیش از المپیک اعتبار داشت. خبر تست مثبت دوپینگ بهمن عسگری آب سردی شد بر تن کاروان اعزامی به المپیک و همه حرف‌ها درباره استفاده غیر عمدی از داروی ممنوعه و اشتباه پزشکی معالج به کار این کاراته‌کا نیامد و او فقط به خاطر یک اشتباه، مهم‌ترین مدال و موقعیت زندگی‌اش را از دست داد.

